

не е за друго, освѣнъ да се посочатъ границитѣ на Елтимировитѣ владѣния въ Романия, на които той е билъ деспотъ подъ върховната властъ на братанеца си Свѣтослава, подъ когото е била и днешна юго-източна България, включително и Сливенъ. Но нѣщо по-вече: когато младата императрица съобщила на свекѣра си Андроникъ II, че синъ му Михаилъ „направилъ голѣми успѣхи“ срѣщу Елтимира като ограбилъ българитѣ въ неговитѣ владѣния, стариятъ императоръ се зачудилъ и даже осъмнилъ. Той си изповѣдалъ, че „знаелъ дѣ се намиратъ Сливенъ и Копсисъ“, но не и Раховица: *norat ex fama, ubi Stilbnus ubi Copsis essent sitae*. Отъ тукъ се вижда, че въпрѣки факта, какво Сливенъ чакъ тогасъ за прѣвъ пѣтъ изпѣква подъ това име въ визант. хроника слѣдъ споменуването му отъ Идризи въ 1153 г., е билъ извѣстенъ подъ сжщото това име доволно порано и е билъ важенъ на врѣмето си градъ за да бже лично познатъ на императора. По правило, византийскитѣ властители, освѣнъ че не познаваха българската номенклатура, но дори и своята ¹⁾. Отъ очудването на Андроникъ, че синъ му успѣлъ да стигне до Раховица, която по погрѣшка разбралъ, че е тая близката до Търново, се види до колко невъзможно се е считало между византийскитѣ крѣгове да се минатъ Балканитѣ и да се стигне до Търново, каквото, отъ какъ послѣдниятъ градъ е служилъ за столица, никогажъ не се е случвало. Възможно е Елтимиръ да е отсъствувалъ отъ владѣнията си и да

¹⁾ Андроникъ се усъмнилъ въ самохвалствата на сина си, още повече, че той знаелъ една Раховица, която била въ сѣверна България и на единъ день далечъ отъ Търново (*non plus quam diei unius itinere medio*). Пахимеръ отначало пише *Ρεαχοβητης*, а послѣ: *Ρεαχοβιτης*. Отъ него личи, че въпросното Раховица е съ коренъ отъ орѣхъ, а не ракъ, отъ кждѣто невъзможно е да бже Раковица, днесъ съ развалини при Г. Бѣлево, което е и влизало въ владѣнията на Смилеца. Тая Раховица е разсипана отъ Гази Даутъ Паша. Пахимеровата Раховица ще е днешното село Оряховица, Ст.-Загорско. Въпросната Раховица ще е вѣроятно *Ρεαχοβος* на М. Фила. Ср. Иречекъ *Sitzungsberichte*, т. 136, 77—85. Селото Раковица, което е било близо до Копривщица и Панагюрище, е разсипано въ 1876 г. Ср. рапорта на Скайлеръ въ „Народенъ Календаръ за 1877 г.“ стр. 59.